

[Miljøministeren]

efter by- og landzoneloven, beror på en konkret vurdering af forholdene på stedet.

I forhold til miljøbeskyttelsesloven har det betydning, om en svineproduktion er et led i en almindelig landbrugsbedrift eller den kan karakteriseres som en »svinefarm«. Svinefarme er nemlig optaget på listen over særligt forurenende virksomheder i bilaget til miljøbeskyttelsesloven, hvilket indebærer, at de skal godkendes, før de anlægges eller påbegyndes.

Spørgsmålet, om der i det enkelte tilfælde er tale om en »svinefarm«, afgøres af kommunalbestyrelsen på baggrund af en konkret vurdering. I denne vurdering indgår bl. a. spørgsmålet, om der skal opdrættes svin i større antal, og om produktionen er mekaniseret i en sådan grad, at der er tale om en industrilignende produktion. Endvidere vil en ejendoms jordtilliggende i et vist omfang kunne være afgørende for, om der foreligger en almindelig landbrugsbedrift eller en »svinefarm«, der skal godkendes efter miljøbeskyttelsesloven.

Miljøankenævnet, der er sidste instans i de pågældende sager, har ved afgørelsen af spørgsmålet bl. a. lagt vægt på, om gødningen og ajlen fra dyreholdet uden miljømæssige betænkeligheder kunne anvendes til sædvanlige gødskningsformål på den dyrkede del af ejendommens jordtilliggende.

Ifølge by- og landzoneloven kræves ikke tilladelse til opførelse af ny bebyggelse, som er erhvervmæssigt nødvendigt til en ejendoms drift som landbrugsejendom. Det samme gælder ombygning og tilbygning til bestående bebyggelse.

En ændring af en landbrugsejendoms driftsform kræver normalt ikke zonetilladelse.

Imidlertid vil byggeri til oprettelse af en »svinefarm« – eventuelt ved en totalomlægning af ejendommens hidtidige driftsform med udelukkende eller overvejende dyrkning af jorden – efter omstændighederne ligge ud over, hvad der kan betragtes som erhvervmæssigt nødvendigt til ejendommens drift som landbrugsejendom.

Hvorvidt dette er tilfældet, vil bl. a. afhænge af ejendommens størrelse og antallet af svin. Det vil endvidere kunne afhænge af omfanget af det byggeri, der forudsættes til den nye driftsform, herunder om bebyggelsen

er »dominerende« set i forhold til ejendommens størrelse.

Hvorvidt et projekt til en »svinefarm« i et givet tilfælde skal betragtes som industribyggeri eller landbrugsbyggeri, må således bero på en konkret vurdering.

I relation til byggesagsbehandling og gebyr er der forskel på, om zonelovsmyndigheden i et givet tilfælde meddeler zonelovstilladelse til et projekt eller zonelovsmyndigheden blot konstaterer – og meddeler dette til bygherren – at det pågældende projekt anses for erhvervmæssigt nødvendigt og derfor ikke forudsætter zonelovstilladelse. Alene i de førstnævnte tilfælde bliver der tale om oprettelse af en byggesag i kommunen og deraf følgende beregning af byggesagsgebyr.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at der under miljøministeriet er nedsat en arbejdsgruppe, der har fået til opgave at overveje nogle nærmere retningslinier for erhvervmæssigt nødvendigt byggeri i henhold til by- og landzonelovens § 7, stk. 1. Arbejdsgruppen forventes at fremkomme med et forslag inden for den nærmeste fremtid.

Spm. nr. 329

Til udenrigsministeren (25/1 80) af:

Arentoft (FP):

»Vil ministeren oplyse begrundelserne for oprettelse af en dansk ambassade i Hanoi den 1. april 1980, samt hvilke oprettelses- og driftsudgifter der er forbundet dermed?«

Begrundelse

Aarhus Stiftstidende bringer den 25. januar 1980 oplysninger om ambassadeoprettelse i Hanoi den 1. april 1980.

I denne tid – hvor den danske økonomi er særdeles anstrengt – forekommer en sådan disposition ejendommelig. I mange tilfælde akkrediteres en dansk ambassadør i flere lande i et område, og en sådan løsning synes derfor mere nærliggende.

Besvarelse (8/2 80):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Finansudvalget har i december 1978 tiltrådt aktstykke nr. 103 vedrørende oprettelse af et ambassadekontor i Hanoi. En væsentlig begrundelse for ønsket om oprettelse af et ambassadekontor i Hanoi var de omfattende